

S az istennő a legfrissebb hajtásokat
 Illatos koszorúba köti,
 A tudomány mellé társul küldi
 A művészetet, a bájt, a törekvést s a vágyat:
 Itt minden emberi képesség szárnyas életre kel.

Ugyanezeket a képességeket Goethe egyik költeményében („Die Poesie“ a „Parabolisch“ c. ciklusban) mint a legértékesebb istenadományokat sorolja fel. A görögség által fölfedezett örök emberi értékek csodálatában így forr össze Euripides és a „platonī ἑρωτικὸς ἀνὴρ“ legtökéletesebb modern képviselője Goethe. S ez a csodálat továbbra is élni fog a lelkekben, amíg csak hívő és törekvő ember lesz e földön.

Hekler Antal.

BELENÉZEK AZ ÉJBE

*Belenézek az éjbe, mely elnyel,
 Belenézek.
 Jön-e hajnal az éji homályra?
 Vagy, mint a nap esti sugára,
 Elenyészek?*

*Bíborra te fested a felhőt
 Esti sugár.
 Ni, a felhők fodra miként ég,
 S megszépül a föld, az imént még
 Pusztá, kopár.*

*Búcsúzó lelkem is így néz
 Vissza reád,
 Sanyarú ínséggel ijesztő
 De újra derengeni kezdő
 Pusztá világ.*

*Fényt hint le a lelkem az ég s föld
 Pereméig,
 Maradna tovább, de hiába,
 Beleolvad az éjbe, az árnyba
 S elenyészik.*

Vargha Gyula.